

'Mikado Remix': groetjes uit 't Verloren Land

Louis Vanhaverbeke brengt een gelaagde denkoefening over binnen en buiten

DE MORGEN / 11-05-18, 13.09u / Evelyne Coussens

© Leontien Allemeersch

Over de aandrang om zich te verstoppen maar de noodzaak om naar buiten te komen. Louis Vanhaverbeke maakt er het wat rommelige maar ontwapenende *Mikado Remix* over, in een volstrekt unieke mengvorm tussen rapconcert, objecttheater en een doe-het-zelf-demonstratie.

Het duurt lang voor we écht iets van Vanhaverbeke te zien krijgen – en dan nog. Telkens schuift de Gentse danser apparaten in tussen hem en het publiek, als een schuwe technicus die het liefst zelf zo ver mogelijk buiten beeld blijft. De videoschermen en de Heras-hekkens die al sinds zijn doortocht op het Batârd Festival in 2011 meegaan zijn de materiële barrières. Ook de taal vormt zo'n scherm, net zoals de ongeschreven gedragscodes van een culturele klasse of zelfs muziek, Vanhaverbekes grote liefde. Allemaal zijn het *interfaces* die een geruststellend frame plaatsen tussen hemzelf en een realiteit die in wezen vormeloos en chaotisch is.

De boze, bange ik die zich in de eerste drie nummers van *Mikado Remix* verschuilt in een witte kubus van beeldschermen, beseft dat zeer goed. Het loopstation dat hem voorziet van beats hangt aan zijn lijf maar stuurt ook zijn donkere gedachten in loops: "Ik zie wat jij niet ziet, door de stille stroomt verdriet."

Verlengstuk van het lichaam

Een fascinerende combinatie van elektronische hightech en ambachtelijk bouwen, een bevreemdende mix van kinderlijke poëzie en politieke filosofie

Het moment waarop Vanhaverbeke uit zijn fysieke en innerlijke kooi breekt, staat hij plots ontroerend aantrekbaar voor de zaal. Toch blijkt de wereld 'buiten' evenzeer geconditioneerd door angst voor contact.

Met een stapel curverboxen, de dranghekkens en een wafelijzer bricoleert hij een installatie die hem in staat stelt een wafel te bakken zonder ook maar één ingrediënt aan te raken.

Zie hoe de technologie het verlengstuk is geworden van het menselijk lichaam, hoe de mens streeft naar zo weinig mogelijk reële aanraking tussen dat lijf en de wereld, tussen het ik en alles wat daarbuiten valt. In hun huisjes als cleane curverboxen staan volstrekt gelijke gezinnetjes op een volstrekt gelijke manier wafels te bakken, denk je dan.

© Anne Fierens

Die gedachte duwt Vanhaverbeke een level verder wanneer hij in het nummer 'Alles is mogelijk' de sprong maakt van het individu naar de samenleving: kan een gemeenschap die zich opsluit in isolatie wel ooit een identiteit ontwikkelen? Heeft uniciteit niet juist te maken met de uitwisseling tussen binnen en buiten, is besmetting niet simpelweg een voorwaarde?

Het lijkt erop dat de oefening eruit bestaat om toch de grote wereld in te stappen en zich tegelijkertijd te bevrijden van de normering die daar heerst. Met een vrolijk 'Greetings from Lostland' fietst Vanhaverbeke op zijn bakfiets de theaterzaal uit, het echte Brussel in, waar de avondleven van de Dansaertstraat lonkt.

'Specialeke'

Niet alle beelden uit *Mikado Remix* zijn even trefzeker en Vanhaverbekes uitvoering hangt in brokken aaneen, maar de denkoefening is gelaagd en je blijft plakken aan de fascinerende combinatie van elektronische hightech en ambachtelijk bouwen, of aan de bevreedende mix van kinderlijke poëzie en politieke filosofie. Toch een *specialeke*, deze Vanhaverbeke.